

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Б., 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми
февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Бункова

Членове: Божана Манасиева
Крум Динев

при участието на секретаря Илиана А.ова

в присъствието на прокурора А. Ст. А.

като разглежда докладваното от Божана Манасиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231200601171 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.313 и следващите от НПК и е образувано по
протест на прокурор от ТО гр.Г.Д. при Районна прокуратура Б. както и по
жалба на договорния защитник на подсъдимия и е за проверка на невлязлата в
сила присъда,постановена по нохд №585/2021год.,с която подсъдимият К. Н.
С.,от гр. Г.Д.,ул. „Х.С.“ ***,с ЕГН:***** е признат за виновен в това, че
на **03.01.2020 година**, в гр. Г.Д., обл. Б., в едногодишен срок от наказването
му по административен ред с НП № № 19-0266-000611 от 15.08.2019 година
на Началника на РУ гр. Г.Д., **влязло в законна сила на 19.12.2019 г.**, за
управление на МПС без СУ на МПС, е управлявал МПС - лек автомобил
марка „Тойота“, модел „РАВ - 4“ с рег. № **** без съответно
СУМПС,представляващо престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК и като е
приложил чл.55,ал.1, т.1 от НК и чл. 343 г от НК е осъдил К. С. да изтърпи
наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 3 месеца при
първоначален общ режим на основание чл.57,ал.1,т.3 от ЗИНЗС както и
наказание ГЛОБА в размер на 500 лв.Първоинстанционният съд е наложил и
наказание Лишаване от право да управлява моторно превозно средство за

срок от 6 месеца,припадайки времето,през което е бил лишен от правоуправление по административен ред,без да конкретизира периода на това приспадане.

Прокурорът в срок /на 11.07.2023г/ е депозирал протест,в който е изразил несъгласие с постановената присъда единствено по отношение на наложеното наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ изразявайки становище,че такова наказание на неправопособен водач не може да бъде наложено.В този смисъл иска изменение на присъдата само в частта относно наложеното наказание ЛПУМПС.

Въззивната жалба срещу присъдата изхожда от договорния защитник на подсъдимия,също е депозирана в срок/на 13.07.2023г/ ,както е депозирана и допълнителна жалба от защитника след изготвяне на мотивите към присъдата.На първо място се изразява становище за незаконосъобразност на постановената присъда,поради постановяването ѝ при допуснати процесуални нарушения,които не са били констатирани от първоинстанционния съд-сочи се непълнота и неяснота на обвинението повдигнато на подсъдими,обективизирано в липса на идентичност на регистрационния номер на автомобила,за който се твърди,че е управляван от подсъдимия,освен това с име „К.П.“ имало площад,но не и улица,който площад обаче бил на голямо отстояние от мястото на проверката.Изразява се несъгласие с мотивите на съда като се набляга на тяхната непълнота,поради липса на мотиви защо се кредитират показанията на свидетелите полицейски служители,които всъщност не могат да установят мястото,времето на проверката и вида на МПС,както и са налични противоречия относно начина на спиране на МПС.Излагат се подробни съображения за липса на елемент от обективната страна на престъпление по чл.343в,ал.2 от НК с твърдение,че подсъдимият не отговаря на критерия „неправопособен водач на МПС“,тъй като той е притежавал СУМПС,което обаче не му е било върнато заради неплатени глоби,а не заради това,че е изгубил правоспособността си.На последно място се акцентира,че неправилно първоинстанционният съд е приел,че подсъдимият не е реабилитиран по право и позовавайки се на ТР №2/2017г защитникът развива съображения,че давността за събирането на глобата,наложена с присъда по НОХД №329/2016г на РС-Г.Д. е изтекла.

При тези мотивирани възражения по отношение на първоинстанционния

акт,защитникът иска отмяна на осъдителната присъда и постановяването на нова ,с която К. С. да бъде оправдан.Прави се и алтернативно искане за отмяна на присъдата и връщане делото на прокурора или на първоинстанционния съд за ново разглеждане.

В подадената жалба не са направени искания за събиране на нови доказателства.

Пред въззивния съд,представителят на ОП-Б. изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба и пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

В съдебно заседание подсъдимият се явява лично и със защитника си -адв.А. Ш.,която поддържа направените възражения с жалбата.Не сочи нови аргументи в подкрепа на позицията си.Иска от съда присъдата на първоинстанционния съд да бъде отменена и да бъде постановена нова,с която подсъдимият да бъде оправдан.Алтернативно прави искане за връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд или на прокурора.

Подсъдимият подкрепя становището на защитника си като оспорва управлението на лекия автомобил с твърдението,че автомобилът му е бил паркиран на мястото на проверката и той не го е управлявал.Иска да бъде оправдан.

БЛАГОЕВГРАДСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, след като обсъди възраженията, направени с въззивната жалба и протеста,изслуша становищата на страните и извърши служебна проверка на атакуваната присъда и доказателствата по делото, с оглед разпоредбата на чл.313 от НПК, прие за установено следното:

Както депозирания протест, така и въззивната жалба са *допустими* като подадени в срока, посочен в чл.319,ал.1 от НПК от процесуални легитимирани страни да строят това и отговарящи на изискванията на чл.320 от НПК.

Разгледана по същество въззивната жалба е отчасти основателна с оглед наведените доводи.Въззивният протест е основателен като засягащ единствено наложеното наказание Лишаване от право да управлява МПС.

Съгласно разпоредбата на чл.314,ал.1 от НПК съдът проверява изцяло правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните. При проверката на обжалвания съдебен акт съдът констатира, че

липсват данни присъдата да е постановена при съществено нарушение на процесуалните правила,съгласно регламента на чл.335,ал.2,във вр. с чл.348,ал.1,т.2 и ал.3,т.1 от НПК.

Производството пред районната инстанция се е развило по общия ред като по предвидения процесуален ред в разпоредителното заседание пред районния съд/проведено на 14.03.2022г/ защитникът е направил възражения по реда на чл.248,ал.1,т.3 НПК касаещи допуснати отстраними съществени процесуални нарушения,изразяващи се в неправилно изписване на регистрационния номер на управляваното МПС-в постановлението за привличане на обвиняем рег.номер бил записан с Е 94 31 АР,АН ,а в диспозитива на обвинителния акт същият е правилно изписан Е 9431МС,т.е констатира се разлика в буквите след цифровото изписване на номера.Проверяваният съд е отхвърлил искането на защитата за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора.Това определение е преминало през инстанционен контрол като въззивният съд е споделил съображенията на първоинстанционния, потвърждавайки протоколното му определение по реда на чл.248,ал.1,т.3 от НПК.Настоящият съдебен състав също не констатира съществено процесуално нарушение в посоченото от защитата.След като прокурорът е констатирал неправилното изписване на регистрационният номер на процесния лек автомобил относно последните му букви ,абсолютно законосъобразно е посочил в обвинителния акт правилният регистрационен номер.Прокурорът е този,който има правомощието да посочи конкретните характеристики на престъплението,в което обвинява подсъдимия и след като е констатирал допуснатата грешка абсолютно в унисон с приетото тълкуване в ТР №2/2002г в обвинителния акт правилно е посочил регистрационния номер.Основната фаза на наказателното производство е съдебната и затова и обвинителния акт е този,който поставя основните рамки на процеса.Не може да бъде възприето виждането на защитника,че следва да съществува абсолютна идентичност между обвинението описано в постановлението за привличане и това посочено в обвинителния акт.След като прокурорът има правото дори и да преквалифицира деянието ,то с още по-голяма сила той може да изчисти несъществените непълноти или допуснати грешки по несъществени елементи от обективната страна на престъплението,за което е обвинено лицето.Такъв несъществен елемент е регистрационния номер,който е различим единствено по последните букви.Същественият елемент,който е

посочен в обвинителния акт е управлението на индивидуализиран лек автомобил като марка и модел и с правилното изписване на цифровият номер на този автомобил,като липсва спор този автомобил да принадлежи на друго лице.

За да постанови съдебния си акт РС-Г.Д. е приел и изложил следната фактическа обстановка, възприета и от настоящата инстанция въз основа на всички събрани и приобщени доказателства като през въззивният съд са събрани единствено писмени доказателства-справка от ТД на НАП-Благоевград с изх.№С230001-178-0023591/20.10.2023г и справка от ОД на МВР-Благоевград с рег №266000-4886/12.11.2021г,която е приложена към корицата на ДП ,но не е била приета от първоинстанционния съд:

Подсъдимият К. Н. С. е роден на ****г в гр.Г.Д.,където живее и работи.Осъждан е бил веднъж със споразумение №1650/25.05.2016г по НОХД №329/2016г на РС-Г.Д.,за престъпление по чл.343б,ал.1 НК,извършено на 03.01.2016г на наказание Лишаване от свобода за срок от 3/три/ месеца,което на осн. чл.66,ал.1 НК е било отложено с изпитателен срок от три години както и на Глоба в размер на 200 лева.На осн. чл.343г НК С. е бил лишен от правото да управлява МПС за срок от 3/три/ месеца,считано от момента на отнемането му по административен ред.

Съгласно отбелязването върху справката за съдимост ,за времето от 03.01.2016г до 03.04.2016г е изтърпяно наказанието „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3/три/месеца.А на 13.03.2019г е внесена глоба в размер на 200 лева.Върху бюлетина за съдимост е отбелязана настъпила реабилитация по право на 13.03.2020г.

От изискана от въззивния съд справка от ТД на НАП-Благоевград с изх. №С230001-178-0023591/20.10.2023г е видно,че на 15.02.2019г е било образувано изпълнително дело за непогасени публични задължения,в т.число и взискател РС-Г.Д.,а именно:Глоба в размер на 200 лева и такси по изпълнителен лист от 07.06.2016г.До задълженото лице е било изпратено съобщение за доброволно изпълнение,издадено на 20.02.2019г като същото му е връчено на 13.03.2019г и на 14.03.2019г по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 207 лв.

Съгласно справка от ОД на МВР-Благоевград с рег №266000-4886/12.11.2021г,К. С. е притежавал СУМПС №**** кат. В,АМ ,валидно до

30.12.2015г като същото е било отнето на основание НП №16-0266-000056/08.02.2016г за срок от 24месеца,връчено на 10.10.2016г и влязло в сила на 18.05.2017г.Наказанието ЛПУМПС е изтекло от 10.10.2016г до 10.10.2018г като към дата -03.01.2020г/датата на извършване на процесното престъпление/ лицето не е възстановило правата си на водач.С. е възстановил правата си на водач на МПС **на 12.05.2020г.**Като доказателство за отразеното в справката е приложена и справка за нарушител/водач.

На **03.01.2020 година** , подсъдимият като материално отговорно лице бил служебно ангажиран с извършването на ревизия във фирмата, в която работел „Д.Х.Е.“,чийто офис се намирал в гр.Г.Д.. Тъй като ревизията продължавала и за да не губи време той решил да отиде до близко заведение за обяд.За целта се качил на личния си автомобил „Тойота“ модел „РАВ - 4“ с рег. № **** и управлявайки го отишъл до заведението.След като обядвал ,със същия лек автомобил се придвижвал отново до работното си място.На връщане около 12.30 часа, той бил спрян за проверка от полицейските служители – свидетелите К., К. и Щ.,които като забелязали движението на лекия автомобил го спрели с подаването на звуков и светлинен сигнал.Спирането на автомобила е станало в промишлената зона на града,в района на стопанския двор,зад Т-маркет в гр.Г.Д..При изискване на документите за проверка, К. С. не представил СУ на МПС. За оказване на съдействие бил повикан св. К.. Същият след извършена справка в ОДЧ на РУ гр.Г.Д. установил, че СУМПС на С. било отнето,както и че същото е било с изтекъл срок на валидност.Поради тази причина,свид. К. пристъпил към съставяне на АУАН с бланков № 306437/03.01.2020 година,в който е приел ,че К. С. е извършил нарушение на чл.150а,ал.1 от ЗДвП,тъй като управлява лекия автомобил,след като е лишен от това право.Съставеният акт е връчен на място и подписан от посочения като нарушител К. С. с отбелязването че“има възражения“.В хода на проверката било установено, че К. С. вече е бил наказван за такова управление/без свидетелство за управление на МПС/ с НП № 19-0266-000611 от 15.08.2019г на Началника на РУ гр. Г.Д., влязло в сила на 19.12.2019 година.С това наказателно постановление подсъдимият е бил наказан за нарушение на чл.150а,ал.1 от ЗДвП,за това ,че на 31.07.2019г около 10.05ч е управлявал лек автомобил,след като е лишен от това право по административен ред,с изтекло наказание,**но не е възстановил правата си на водач.**За така констатираното нарушение на С. е било наложено наказание

Глоба в размер на 100 лева на осн. чл.177,ал.1,т.1 от ЗДвП.

Така изложената фактическа обстановка се доказва от събраните в хода на досъдебното производство доказателства,приобщени по надлежния ред , от тези, събрани в хода на първоинстанционното съдебно следствие, както и писмените доказателства,изискани и приети пред въззивната инстанция.

При изготвяне на мотивите към обжалвания съдебен акт, първоинстанционният съд, воден от разпоредбата на чл.13 от НПК е извършил анализ на събраните доказателства,давайки вяра и позовавайки се на едната група гласни доказателствени средства,а именно тези подкрепящи обвинителната теза.Макар и аналитичната дейност на първоинстанционния съд да не е достатъчно задълбочена и доказателствения анализ да е направен твърде общо,въззивният съд не намира,че е допуснато процесуално нарушение в смисъла на „липса на мотиви“,тъй като проверяваният съд съобразно изискването на чл.305,ал.3 от НПК е посочил кои факти приема за установени и доказани и въз основа на какви доказателства е изградил своето вътрешно убеждение.Посочил е,че с доверие е кредитирал показанията на полицейските служители- свидетелите К., К., К. и Щ. и именно базирайки се на тях е възприел подсъдимият като лицето,което е управлявало процесния автомобил,въпреки оспорващата позиция на последния.И съпоставяйки показанията на изброените свидетели с обясненията на подсъдимия е стигнал до извода за защитната функция на обясненията на подсъдимия К. С.,поради което не ги е възприел. С основание не се е доверил и на водените от подсъдимия свидетели: С., З. и А.ова,тъй като техните показания не съдържат информация относно съществени за обвинението факти и приемайки,че посоченото от тях не опровергава показанията на полицейските служители,а напротив частично ги подкрепя относно факта,че подсъдимият и автомобилът са се намирали на посоченото място и в посоченото време е изградил правните си изводи относно времето,мястото ,начина на извършване на престъплението и неговото авторство,стигайки до извода за виновност на подсъдимия К. Н. С..

Аналитичната дейност на първоинстанционния съд относно гласните доказателствени средства следва да бъде допълнена от въззивния съд и поради направените възражения в жалбата,които се поддържат и в хода на въззивното съдебно производство с посочването,че от показанията на

свидетелите З. и А.ова,които са колеги на подсъдимия,се установява,че последният през целия ден е бил на работното си място и именно свид.З. го е закарвал от и до работното му място със служебния автомобил,както и свид.З. също понякога е управлявал автомобила на подсъдимия,когато служебният не е бил на разположение. Свид.А.ова пък твърди,че когато е отишла на работа,не е видяла джипа на К. С.,а той е бил в офиса.След това,когато е отишла на обяд е установила ,че джипът е там,а С. не е излизал.Неясно за защитата е останало обстоятелството защо районният съд не е възприел показанията на свид.Г. С./брат на подсъдимия/,който подробно обяснил,че на 03.01.2020г е следвало да смени маслото на собствения си автомобил и тъй като това щяло да отнеме време,а същият отглежда животни/крави/,млякото от които разнася по адреси,поискал от брат си ключовете за неговия лек автомобил „Тойота Раф 4“,за да си свърши работата.Подсъдимият се съгласил,свид.С. ползвал лекия автомобил на брат си,с който разнесъл млякото на клиентите,след което паркирал автомобила от дясната страна на улицата,до работното място на К. С.,след което тръгнал пеш ,за да вземе собствения си лек автомобил.Звъннал на брат си,за да му обясни,че е оставил ключовете в автомобила и ,че го е паркирал на улицата до офиса и да излезе,да го заключи.Точно в момента,в който К. С. излязъл да заключи автомобила/около 12.30ч/,всъщност се появили служители на РУ-Г.Д..Защитникът изразява позиция обратна на възприетата от първата инстанция,считайки за невъзможно да се изгради фактическа обстановка,основаваща се на показанията на свидетелите полицейски служители,поради тяхната противоречимост.

Правилно първостепенният съд е изградил фактическите си констатации относно управлението на процесния лек автомобил –марка и модел „Тойота Раф 4“ с рег. №**** позовавайки се на показанията на полицейските служители К., К. и Щ..Показанията на всеки един от тези свидетели бележат абсолютно съвпадение относно главния факт на доказване-управлението на автомобила,което е осъществено именно от подсъдимия К. Н. С. и последният е бил спрян в момента,в който именно той,а не друго лице е управлявало автомобила.И тримата свидетели са категорични,че движението на лекия автомобил,управляван от К. С. е било ограничено с подаването на светлинен и звуков сигнал.Разминаването,в смисъл на посочени противоречия относно показанията на тримата свидетели касае единствено изразената несигурност

от страна на свид.Щ.,който не е категоричен дали автомобилът е бил спрял със светлинен и звуков сигнал,или със стоп палка,както и че подсъдимият е слязъл от ляво.Съответно от показанията на свидетелите К. и К. се установява,че автомобилът е с десен волан.Въззивният съд се позовава на категоричността в показанията на свидетелите К. и К.,тъй като прави впечатление в показанията на свидетеля Щ. липсата на спомен относно определени факти,но неговите показания също са категорични относно оспорвания факт,касателно управлението на лекия автомобил и неговото осъществяване именно от подсъдимия К. С.. Същевременно свид.К. изрично сочи,че тъй като е запознат с факта на неспособността на лицето К. С. както и марката на автомобила,който управлява,при вида му,полицейските служители са подали звуков и светлинен сигнал за спиране.

Първостепенният съд не се е доверил на обясненията на подсъдимия К. Н. С. напълно основателно,тъй като тези обяснения остават изолирани и неубедителни.Първостепенният съд е дал възможност на подсъдимия К. С. и неговият защитник в пълнота да разгърнат линията си на защита,допускайки всички поискани гласни доказателствени средства-посочените по-горе свидетели-А.ова и З./колеги на подсъдимия/ и свид.С./негов брат/,изискани са и съответните писмени доказателства във връзка с възражението на защитата по отношение на мястото на спиране.Линията на защита е проведена на плоскостта липса на авторство на деянието,с оспорването на основния факт-управление на лекия автомобил от подсъдимия С..За доказване на тази теза,подсъдимият К. С. заявява,че не е излизал от офиса,тъй като заедно с колегите му извършвали ревизия.Бил помолен от неговия брат-свидетеля Г. Н. С. да използва автомобила му,тъй като неговият оставил за смяна на маслото,а следвало да разнесе млякото на клиентите си.Поради тази причина отишъл до автомобила,който бил паркиран на около 20 метра от офиса,отключил го и оставил ключовете вътре,които действия били извършени около 09-10ч/. Към 12.30 брат му се обадил,че е свършил работа и отново е паркирал колата на същото място като ключовете оставил в колата.Именно поради тази причина подсъдимият К. С. излязъл от офиса ,отишъл до автомобила,влязъл вътре,за да затвори другата врата,тъй като централното заключване не работело и тъкмо излязъл,затворил вратата и полицейският автомобил спрял до него като полицаите настоявали ,че той е управлявал автомобила,а подсъдимият отричал.Тези негови обяснения се

подкрепят напълно от показанията на неговия брат-свидетеля Г. С.,който удостоверява изнесените в обясненията на подсъдимия факти,а именно –не подсъдимият, а той е управлявал джипа,оставил го на мястото,от което го взел,отключен с оставени ключове в автомобила,позвънил на брат си,че е свършил работа и да заключи автомобила.Подкрепящи обясненията на подсъдимия са и показанията на неговите колеги-свидетелите З. и А.ова,с които подсъдимият на същия ден е извършвал ревизия в офиса.Показанията на двамата свидетели съдържат информация,че техният колега-подсъдимият С. не е напускал офиса,излязъл е навън след като получил обаждане по телефона.Както свидетелят З.,така и свид.А.ова излезли след него,тъй като по време на ревизията е необходимо да присъстват и тримата и тогава видели,че подсъдимият разговаря с полицейските служители и се намирали до неговия автомобил.Свид.А.ова твърди,че когато отишла на работа не е видяла джипа на подсъдимия,видяла го за първи път,когато подсъдимият разговарял с полицаите.След като се върнал в офиса К. С. споделил единствено,че му бил написан акт, без да уточнява каква е причината за съставянето на този акт.

Правилно първостепенният съд е изградил фактическата обстановка доверявайки се на показанията на свидетелите полицейски служители,не само защото техните показания са изключително последователни, еднопосочни, подробни,ясни,в тях липсва вътрешно противоречие както и остават непроменени в хода на цялото наказателно производство. По ясен и категоричен начин пресъздават недвусмислена информация относно възприетите от съда факти.Обясненията на подсъдимия К. С. остават изолирани като некореспондиращи с останалите кредитирани доказателствени източници,поради което е правилен изводът на първата инстанция ,възприемайки ги единствено като защитна теза, целяща оневиняване по повдигнато му обвинение.Абсолютната заинтересованост от изхода на делото на свидетеля Г. Н. С. ,поради близката родствена връзка с подсъдимия /негов брат/ правилно е била отчетена от проверявания съд като необективна.Този свидетел за първи път се появява като такъв и то с твърдение за управление на процесния автомобил едва в края на съдебното следствие,разпитан в заседание преди неговото приключване.Твърдение за управление от друго лице както и за взимане на автомобила на подсъдимия не е имало както в хода на досъдебното производство ,така и в съдебното такова.Искане ,касаещо този свидетел е направено едва в заседание,следващо

това, в което е проведен разпит на свидетелите -колеги на подсъдимия.Посоченото идва да покаже,че е налице последователно изграждане на защитна версия,чрез попълване на вече събрани доказателства-показания на свидетелите З. и А.ова,за да бъде възприето за достоверно твърдяното от подсъдимия.Късното посочване на този доказателствен източник и факта,че подсъдимият завръщайки се в офиса при своите колеги единствено е посочил ,че му е съставен акт,без да е ядосан от този факт,след като неоснователно полицейските служители са твърдели,че той е управлявал лекия автомобил,правилно е дескредитиран от първоинстанционния съд.Последният не се е доверил и на подкрепящите обясненията на подсъдимия показания на свидетелите З. и А.ова,установяващи ,че подсъдимият изобщо не е излизал от офиса до 12.30ч,когато всъщност е получил обаждане по телефона и излязъл .По този начин тези показания оспорват отново главния факт на доказване в производството-управлението на автомобила.Въззивният съд достигна до извод за правилна преценка ,извършена от първоинстанционния за изолираност и на тези свидетелски показания ,тъй като свидетелите З. и А.ова не сочат излизане от офиса на подсъдимия,когато е било необходимо да отключи автомобила и остави ключовете в него,за да бъде ползван от брат му,а съвсем угодно за доказване на защитната теза свидетелстват единствено за звънене по телефона и излизане от офиса на подсъдимия около 12.30ч,когато са е развила ситуацията с полицейските служители.

На базата на установената по-горе фактическа обстановка изградена на правилно сочените от първоинстанционния съд доказателства,същият е направил обоснован и законосъобразен извод досежно правната квалификация на деянието от неговата обективна и субективна страна и ролята на подсъдимия в него.Налага се извод за установяване по несъмнен и категоричен начин наличието на всички признаци от обективната страна на фактическия състав на разпоредбата на чл. 343в, ал. 2 от НК - управление на МПС без съответно свидетелство за управление и в едногодишен срок от наказването на подсъдимия К. С. по административен ред с НП № 19-0266-000611 от 15.08.2019 година на Началника на РУ гр. Г.Д., **влязло в законна сила на 19.12.2019 г.**, за управление на МПС без свидетелство за управление на МПС.С оглед на обсъдените по горе доказателства безспорно е установено,че подсъдимият К. С. е осъществил управление на собственото си

МПС лек автомобил марка „Тойота“, модел „РАВ - 4“ с рег. № **** на дата 03.01.2020г. Несъстоятелни са възраженията в жалбата, касащи факта на липсата на улица „К.П.“ в гр. Г.Д., тъй като това оспорване е било възприето от първоинстанционния съд, който го е коментирал в мотивите си и съответно е приел, че макар и да е установено в резултат на свидетелските показания кое е точното място на спиране на управления от подсъдимия автомобил, а именно в района на стопанския двор на гр. Г.Д., зад Т-маркет, всъщност е приел, че е достатъчна индивидуализация по отношение на мястото-гр. Г.Д.. Процесуалното поведение на районният съд е било правилно, тъй като не е било предприето от държавното обвинение изменение на обвинението по отношение на този признак от обективната страна на престъплението, макар и да са били събрани достатъчно доказателства индивидуализиращо това място и при безспорност на факта, че улица „К.П.“ действително няма в гр. Г.Д./в тази насока писмо на Община Г.Д. №11-00-624-001/20.10.2022г/. Не се оспорва факта, че действително е налице влязло в сила на 19.12.2019г наказателно постановление № 19-0266-000611 от 15.08.2019 година на Началника на РУ гр. Г.Д., с което подсъдимият всъщност е бил наказан по административен ред за такова деяние-а именно за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП, за това, че на 31.07.2019г около 10.05ч е управлявал лек автомобил, след като е лишен от това право по административен ред, с изтекло наказание, **но не е възстановил правата си на водач.** За така констатираното нарушение на С. е било наложено наказание Глоба в размер на 100 лева на осн. чл.177, ал.1 от ЗДвП. Оспорването се провежда на плоскостта притежавано от подсъдимия К. С. съответно свидетелство за управление на МПС, тъй като последният не е бил загубил правоспособността си, тъй като на първо място не са му били отнети контролните точки /39 точки/. Твърди се, че подсъдимият е имал СУМПС, което неоснователно е задържано от административния орган, тъй като към 03.04.2016г е било изтекло наказването му по административен ред. В този смисъл се застъпва позицията, че към 03.01.2020г СУМПС само физически не се е намирало в подсъдимия, което обаче може да ангажира единствено административната му отговорност по чл.183, т.1 от ЗДвП, но не и отговорността му по чл.343в, ал.2 от НК, защото той не бил изгубил придобитото си право да управлява МПС на основанията, посочени в закона. Счита се, че деянието не е осъществено и от субективна страна, тъй като подсъдимият бил направил опит да възстанови СУМПС, но това му било

отказано,тъй като имал неплатени глоби,като същевременно след изтърпяване на наказанието ЛПУМПС към 03.04.2016г ,не се установявало същото да е било отнето/иззето/ на някакво основание.

Така направените от защитника възражения във въззивната жалба и поддържани в съдебно заседание не се споделят от въззивния съд по следните съображения:

Безспорно в производството е установен признака от обективната страна на престъплението по чл.343в,ал.2 от НК-управление на МПС без съответно свидетелство за управление.Съгласно справка от ОД на МВР-Благоевград с рег №266000-4886/12.11.2021г,както и от справка за нарушител водач е видно ,че К. С. е притежавал СУМПС №**** кат. В,АМ ,валидно до дата **30.12.2015г,т.е издаденото му свидетелство за управление на МПС е било изтекло 5/пет/ години преди извършване на процесното деяние.**Така посоченото СУМПС е било отнето на основание НП №16-0266-000056/08.02.2016г за срок от 24 месеца,връчено на 10.10.2016г и влязло в сила на 18.05.2017г.Наказанието ЛПУМПС е изтекло от 10.10.2016г до 10.10.2018г.Всъщност,налагането на посоченото наказание е било без правно значение,тъй като К. С. не е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС.С. е възстановил правата си на водач на МПС на **12.05.2020г.,когато всъщност е представил карта за медицински преглед от 11.05.2020г,с цел подновяване на СУМПС и такова му е било издадено на 14.05.2020г/СУМПС №**** валидно до 14.05.2030г/.**

При така очертаната конкретика ,необосновани се явяват доводите на защитата за липса на провосубектност и за престъпна несъставамерност, аргументирани с наличието на правоспособност на водача,удостоверена със свидетелство за управление на МПС,но с изтекъл срок на валидност.Законодателното решение се корени в разпоредбата на чл.150а от ЗДвП,предвиждаща,че „за да управлява МПС,водачът трябва да притежава свидетелство за управление,валидно за категорията,към която спада управляваното от него МПС,да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред,**както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност,**да не е временно отнето по реда на чл.171,т. и т.4 или по реда на чл.69а от НПК и да не е обявено за невалидно,тъй като е изгубено,откраднато или повредено.“Съгласно чл.3,ал.3

от Закона за българските лични документи,СУМПС удостоверява правоспособността на лицата за управление на МПС.След изтичане на предписаните срокове за валидност индивидуалният удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС от съответната категория,придобива качеството на нередовен български личен документ /параграф 1,т.2,б.“ж“ от ДР на ЗБЛД/,с произтичащите санкционни последици за неговия притежател и ползвател.Логическото следствие от предложената законодателна рамка е заключението,че задължението за управление на МПС със съответното свидетелство за правоуправление, е изпълнено от водача, при неговата административна валидност относно предвидения законов срок и категорията, към която спада управляваното превозно средство /чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП/.

Инкриминираното в разглеждания казус свидетелство на К. С. с изтекъл срок на валидност,не представлява изискуемият се съответен документ, удостоверяващ правоспособност, доколкото водачът не е покрил и обезпечил минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на моторно превозно средство от съответната категория, чрез представяне на нужните доказателства пред оторизираните контролни органи/което е направил едва към 12.05.2020г./,когато е представил карта за медицински преглед с цел подновяване на свидетелството за управление,с което действие именно към тази дата е покрил необходимите и изискваните стандарти,но не и към процесната дата-03.01.2020г./В този смисъл Решение №70/07.04.2021г ,постановено по н.д №204/2016г на III н.о. на ВКС,както и посоченото от защитата във въззивната жалба Решение №44/19.02.2013г по н.д №2161/2012г,в което изключително подробно се аргументира и възприетото от въззивния съд становище,поради което позоваването на защитата на посоченото решение е неправилно,поради очевидното превратно тълкуване на изводите,които са направени в него.Не се възприема и позоваването на Решение №211/28.10.2016г по н.д. №724/2016г на ВКС,тъй като коментираната в него обективна несъставомерност произтича от извършване на деянието след изтичане на едногодишния срок от влизане в сила на наказателното постановление/.Ето защо,подсъдимият К. С. може да бъде субект на отговорност по чл. 177, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 150а от ЗДвП, и по чл. 343в, ал. 2 от НК.В този смисъл,правилно районната инстанция е достигнала до извод за престъпна обективна и субективна съставомерност на

инкриминираното деяние на К. С. именно по чл. 343в, ал. 2 от НК, за това, че на 03.01.2020г в гр.Г.Д., в едногодишен срок от санкционирането му по административен ред с НП № № 19-0266-000611 от 15.08.2019 година на Началника на РУ гр. Г.Д., влязло в законна сила на 19.12.2019 г., за управление на МПС без СУ на МПС, тъй като последното е било с изтекъл срок на валидност на 30.12.2015 г.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА НАКАЗАНИЕТО:

При индивидуализация на наказателната отговорност на извършителя обаче първостепенният съд е допуснал нарушение на материалния закон като е определил наказанията на подсъдимия, без преди това да съобрази факта на настъпила реабилитация по право по отношение на единственото му осъждане. Нарушение не би допуснал ако беше изискал справка за образуваното изпълнително производство за събиране на наложена кумулативна глоба в размер на 200 лева със споразумение №1650/25.05.2016г по НОХД №329/2016г на РС-Г.Д., за престъпление по чл.343б, ал.1 НК, извършено на 03.01.2016г, с което освен глобата му е било наложено и наказание Лишаване от свобода за срок от 3/три/ месеца, отложено с изпитателен срок от три години. На осн. чл.343г НК С. е бил лишен от правото да управлява МПС за срок от 3/три/ месеца, считано от момента на отнемането му по административен ред.

Съгласно отбелязването върху справката за съдимост, за времето от 03.01.2016г до 03.04.2016г е изтърпено наказанието „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3/три/месеца. Изпитателният срок е бил изтекъл на 25.05.2019г, поради което единственият спорен момент за настъпване на реабилитация по право се корени в изпълнението на наказанието глоба в размер на 200 лева. Отбелязването в справката за съдимост е, че глобата е платена на 13.03.2019г., който факт съвпада и с отразеното в изисканата от въззивния съд справка от ТД на НАП-Благоевград с изх. №С230001-178-0023591/20.10.2023г. В тази справка обаче са отразени и други интересувачи изпълнителската давност факти. Изпълнителният лист за събирането на глобата е издаден на 07.06.2016г, което действие е прекъсващо давността, поради което от този момент започва да тече нов 2-годишен срок за изпълнение, който ще е изтекъл на 07.06.2018г ако преди неговото изтичане отново не е предприето действие за събиране на глобата. И съгласно

посочената справка е безспорно, че до дата 07.06.2018г не е предприето такова действие като едва на 15.02.2019г е било образувано изпълнително дело за непогасени публични задължения, в т. число и взыскател РС-Г.Д., а именно: Глоба в размер на 200 лева и по посочения по-горе изпълнителен лист. След което следва изпращане на съобщение за доброволно изпълнение, издадено на 20.02.2019г и връчено на лицето на 13.03.2019г като на 14.03.2019г по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 207 лв., т.е. глобата е платена на посочената дата. Оттук и районният съд е направил погрешния извод, че за посоченото осъждане на К. С. е настъпила реабилитация по право на 14.03.2020г. Разсъжденията на въззивният съд в тази насока са различни, тъй като реабилитацията по право за посоченото осъждане е настъпила преди подсъдимият С. да извърши разглежданото престъпление, в който смисъл възраженията на защитата, направени още пред първоинстанционния съд са били основателни. Разрешението е дадено в т. 4 на ТР № 2/28.02.2018 г. на ВКС по Тълкувателно дело № 2/2017 г. , в което изрично е посочено, че ако наказанието Глоба не е изпълнено и е наложено наред с други наказания, които са изпълнени, за да започне да тече срокът за реабилитация, трябва възможността за изпълнение на глобата да е погасена по давност, което се е случило в настоящия казус. С текста на чл. 82, ал. 5 от НК е изключено действието на абсолютната давност по отношение на наказанието Глоба при образувано изпълнително производство. Разпоредбата на чл. 82, ал. 5 от НК дерогира само абсолютната давност, но не и обикновената, която се прилага и при образувано изпълнително производство. По този начин се постига справедлив баланс, от една страна, с въвеждането на мерки за засилена защита на фискалния интерес, а от друга, с ограничаване на възможността държавните органи да се ползват от тях, когато забавеното събиране на глобата се дължи на бездействието им. Издаването на изпълнителен лист, образуването на изпълнително производство по своята същност са действия, които прекъсват давността, т.е. от осъществяването им започва да тече нов 2 годишен срок. Ако в този срок не се предприемат никакви изпълнителни действия, наказанието глоба става неизпълнимо по принудителен ред на основание чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК. В процесуален аспект, за да преценят дали възможността за изпълнение на наказанието глоба е погасена поради изтекла давност, съдилищата следва да съберат доказателства за развитието на изпълнителното производство – дали не е

приключило и кога е осъществено последното действие по изпълнението. В случай, че не се установи погасяване на вземането поради изтекла обикновена давност, се прави преценка за изтекла абсолютна изпълнителска давност изрично се сочи и подробно се коментира в посоченото по-горе ТР № 2/28.02.2018г. на ВКС по Тълкувателно дело № 2/2017 г.Същото,отнесено към процесния казус показва,че още преди образуване на изпълнителното производство е изтекла обикновената давност за събиране на глобата. Изпълнителният лист за събирането на глобата е издаден на 07.06.2016г,което действие е прекъснало давността,поради което от този момент е започнал да тече нов 2-годишен срок за изпълнение,който е изтекъл на 07.06.2018г,т.е преди образуване на изпълнителното производство/ на 15.02.2019г/.Ето защо,плащането на глобата на 14.03.2019г,т.е повече от година след изтичане на давността за нейното събиране е без правно значение.В този смисъл,реабилитацията по право и по отношение на наказанието Глоба е настъпила на 07.06.2019г./чл.86,ал.1,т.3 НК/,след като преди това/на 25.05.2019г е бил изтекъл три-годишния изпитателен срок/ по НОХД №329/2016г на РС-Г.Д..

Не отчитайки настъпилата реабилитация по право,първостепенният съд е допуснал неправилно приложение на закона,тъй като при определяне на наказанието е бил задължен да приложи чл.78а от НК.И това е така ,тъй като за извършеното умишлено престъпление по чл.343в,ал.2 от НК законодателят е предвидил наказание Лишаване от свобода за срок от 1 до 3 години и Глоба от 500 до 1200лева,което покрива изискването на чл.78а,ал.1,б.“а“ от НК.Същевременно подсъдимият е неосъждан /реабилитиран по право/ и не е освобождаван от наказателна отговорност ,от деянието няма причинени имуществени вреди,в който смисъл са изпълнени и критериите на чл.78а,ал.1,б.“б“ и б“в“ от НК. Първоинстанционната присъда следва да бъде изменена като подсъдимият бъде освободен от наказателна отговорност на осн. чл.78а от НК за извършеното от него престъпление по чл.343в,ал.2 от НК и като справедлив размер на административното наказание „ГЛОБА“ въззивният съд прецени размерът от 2000/две хиляди/ лева.За да определи този размер на наказанието прецени смекчаващите и отегчаващите вината на подсъдимия обстоятелства като намери,че при индивидуализация на наказателната отговорност,първоинстанционният съд е надценил смекчаващите вината на С. обстоятелства,приемайки ги за многобройни.От

всички изброени от районната инстанция ,въззивният съд възприе единствено краткотрайното управление на МПС,тъй като последният е отишъл на обяд до заведение,което се намирало в същия район,в който се намирал и офиса.Отчетеното от районния съд смекчаващо обстоятелство,че подсъдимият бил предприел управлението,воден от желанието да не отсъства от работното си място,където се провеждала ревизия не може да бъде възприето,тъй като съществуват различни възможности за придвижване,от които подсъдимият е избрал противозаконната.Неправилно като смекчаващо вината на С. обстоятелство е отчетена неговата възраст/37г към датата на извършване на престъплението/,която с оглед на възприетото в съдебната практика относно този признак,я надвишава с повече от 10г.Въззивният съд отчете като смекчаващо вината на подсъдимия обстоятелство и чистото му съдебно минало към датата на извършване на престъплението,предвид настъпилата реабилитация по право за предишното му осъждане.Районният съд не е отчетел отегчаващи вината на подсъдимия обстоятелства,но като такова въззивният съд отбелязва многократните нарушения на ЗДвП и налагани санкции на К. С.,подробно отбелязани в справката за нарушител/водач като последният е санкциониран 4/четири/ пъти за нарушение на чл.150а от ЗДвП.Т.е,контролираният съд отчита последователност и непоправимост в поведението на С.,насочена към управление без СУМПС,която е прекъсната едва с подновяването на СУМПС на 12.05.2020г.Ето защо,преценявайки смекчаващите и отегчаващите неговата вина обстоятелства и констатирайки минимален превес на смекчаващите,достигна до извод за налагане на административно наказание „ГЛОБА“ в близък до средния размер на предвидения от законодателя в разпоредбата на чл.78а,ал.1 от НК,а именно от 2 000/две хиляди/ лева.

Посоченото наказание,въззивният съд прецени като адекватно с оглед осъществяването на предупредително-възпитателна функция на личността.

В този смисъл присъдата на първоинстанционния съд следва да бъде изменена изцяло в осъдителната част по отношение на наложените наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца при първоначален общ режим на осн. чл.57,ал.1,т.3 от ЗИНЗС и „Глоба“ в размер на 500 лева ,поради наличието на предпоставките на чл.78а,ал.1 от НК,за което подсъдимият К. С. следва да бъде освободен от наказателна отговорност за извършеното от него

престъпление по чл.343в,ал.2 от НК и му бъде наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 2000/две хиляди/лева.

Макар и чл.78а,ал.4 от НК да допуска възможността за налагането на наказание лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност за срок до три години,налагайки такова наказание-Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6/шест/ месеца,проверяваният съд отново е нарушил закона,тъй като в посочената от самия него разпоредба на чл.343г от НК,законодателят не е предвидил такова наказание за субекта на престъпление по чл.343в,ал.2 от НК.Законодателната логика се корени във факта,че след като лицето не притежава съответно свидетелство за управление на МПС,то последното не може да бъде лишено от право,което не притежава.В този смисъл,протестът на прокурора се явява абсолютно основателен и присъдата следва да претърпи корекция и в тази насока.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 3 и 6 НПК и чл. 337, ал. 1, т. 4 НПК Благоевградски окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда №10/05.07.2023г.,постановена по НОХД №585/2021г. по описа на РС–Г.Д. **в осъдителната ѝ част**,с която на подсъдимия К. Н. С. на осн. чл.55,ал.1,т.1 НК е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3/три/ месеца,което на основание чл.57,ал.1,т.3 от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален общ затворнически режим и „Глоба“ в размер на 500/петстотин/лева,*като на основание чл.78а от НК го ОСВОБОЖДАВА* от наказателна отговорност за престъпление по чл.343в,ал.2 НК и му **НАЛАГА административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 2000/две хиляди/ лева** и **ОТМЕНЯ** наложеното на осн. чл.343г НК наказание „Лишаване от право да управлява“ МПС за срок от 6/шест/ месеца.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част по отношение на престъплението.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и за което на страните следва да бъде съобщено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____